

за какво ни е книгата? И нея теглишъ. На! тури папуритъ въ кърпа!

И той я извади изъ пазвата. Въ другата ржка силно стискаше нафората.

— Дѣдо, проговори любезно бакалинътъ македонецъ, като изгледа отъ глава до крака стареца, — азъ за книгата давамъ тежко. И нея съ пари купуваме. Тя е по-скъпа отъ царевницата.

— И папуритъ давашъ скъпо: петдесетъ пари ока! Ела на село да ти ги дамъ по петнадесетъ пари — колкото искашъ.

— И ний ги, дѣдо, купуваме, не ги носимъ отъ нивата. Пакъ и голѣми дюкянски разноски имаме...

— И лефътъ зимате петъ гроша. По насъ върви шесть гроша и гологанътъ — двадесетъ и четири пари.

— Ний смѣтаме на стотинки, дѣдо.

— Тѣй, ами азъ правя хесапъ, колко иде съ нашенски пари! Пакъ и днеска, въ света недѣля, сте отворили. Грѣхота е! Ужъ сте христиени хора...

И двамата мълкнаха — отъ убѣждение или отъ приличие, не знаа. Дѣдо Генко скри въ пазва кърпата си, защото Иванъ го убѣди, че господарката ще се кара.

Старецътъ мислѣше, че на стара ока се продава. Иначе, щѣше да има тука нѣкои обяснения.

Двамата се върнаха вѣжши около 10 $\frac{1}{2}$ часътъ, когато вечъ и втората черкова пущаше у Св. Кралъ и камбанитъ извѣстяваха туй.

Иванъ се залови веднага за работи. Ако и празникъ, имаше ги доста много.

Домакинитъ още сиѣха. Като нѣмаше кой да изяде нафората или дѣ да я остави, дѣдо Генко я грижливо обви въ книжка и я мушна въ джеба на ветхото си кюрче въ бохчата, за утрѣ. Той считаше за грѣшно да държи нафората у себе.

Дѣдо Генко — облѣченъ въ новитъ дрехи — се повъртѣ пакъ тукъ-тамъ изъ двора и градината. Сега още повече му домжчнѣ; грозно му се видѣ: като че ли нѣщо лицсваше... А какъ той прѣкарваше недѣлята въ Бойково! Тя съставяше важенъ празникъ за него, за сѣмейството му, за цѣлото село. Още отъ сѣбота